

TIESAS SPRIEDUMS (otr? pal?ta)

2012. gada 19. decembr? (*)

Nodok?i – PVN – Otr? direkt?va 67/228/EEK – 8. panta a) punkts – Sest? direkt?va 77/388/EEK – Pre?u pieg?de – Nodok?a b?ze – Komisijas nauda, ko savam a?entam maks? sabiedr?ba, kas nodarbojas ar pre?u p?rdošanu pa pastu – Klientu, kuri ir treš?s personas, veikti pirkumi – Cenas samazin?šana p?c nodok?a iekas?jam?bas gad?juma iest?šan?s – Tieša iedarb?ba

Lieta C-310/11

par l?gumu sniegt prejudici?lu nol?mumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *First-tier Tribunal (Tax Chamber)* (Apvienot? Karaliste) iesniedza ar l?mumu, kas pie?emts 2011. gada 26. maij? un kas Ties? re?istr?ts 2011. gada 20. j?nij?, tiesved?b?

Grattan plc

pret

The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs.

TIESA (otr? pal?ta)

š?d? sast?v?: A. Ross [A. Rosas], kas pilda otr?s pal?tas priekšs?d?t?ja pien?kumus, tiesneši U. Lehmušs [U. Lõhmus], A. O'K?fs [A. Ó Caoimh], A. Arabadžijevs [A. Arabadjiev] (referents) un K. G. Fernlunds [C. G. Fernlund],

?ener?ladvok?te J. Kokote [J. Kokott],

sekret?rs K. Malaceks [K. Malacek], administrators,

?emot v?r? rakstveida procesu un 2012. gada 12. j?lija tiesas s?di,

?emot v?r? apsv?rumus, ko sniedza:

- *Grattan plc* v?rd? – H. Stone, solicitor, P. Lasok, QC, un R. Haynes, barrister,
- Apvienot?s Karalistes vald?bas v?rd? – C. Murrell un E. Jenkinson, k? ar? L. Seeboruth, p?rst?vji,
- Eiropas Komisijas v?rd? – R. Lyal un C. Soulay, p?rst?vji,

noklaus?jusies ?ener?ladvok?tes secin?jumus 2012. gada 13. septembra tiesas s?d?,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 L?gums sniegt prejudici?lu nol?mumu ir par to, k? interpret?t Padomes 1967. gada 11. apr??a Otr?s direkt?vas 67/228/EEK par to, k? saska?ojami dal?bvalstu ties?bu akti par apgroz?juma nodok?iem – Kop?j?s pievienot?s v?rt?bas nodok?u sist?mas strukt?ra un piem?rošanas k?rt?ba (OV 71, 1303. lpp.; turpm?k tekst? – “Otr? direkt?va”), 8. panta a) punktu

un A pielikuma 13. punktu.

2 Šis līgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Grattan plc* (turpmāk tekstā – “Grattan”) un *Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs* (turpmāk tekstā – “Commissioners”) par to pievienotās vērtības nodokļa (turpmāk tekstā – “PVN”) summu atmaksu, kas atbilst personām, kuras tiek dēvētas par “pārstāvjiem”, samaksājotajai komisijas naudai saistībā ar precēm, kuras ar to starpniecību tika pasūtītas laikposmā no 1973. līdz 1977. gadam.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Otrās direktīvas 5. pantā bija noteikts:

“1. “Preces piegāde” ir tiesību rakoties kā pāšņiekam ar materiālu pāšumu nodošana.

2. Piegādes 1. punkta izpratnē ir arī:

[..]

c) “preces nodošana, pamatojoties uz līgumu, saskaņā ar kuru par prešu pirkšanu vai pārdošanu maksājama komisijas nauda;

[..]

5. Nodokļa iekasjuma gadījumā iestājas tad, kad faktiski ir veikta prešu piegāde [..].”

4 Otrās direktīvas A pielikuma 8. punktā bija precizēts, ka “nodokļa iekasjuma gadījumā iestāšanās” nozīmē nodokļa pārda rašanos”.

5 Otrās direktīvas 8. panta a) punktā bija noteikts:

“Summa, kurai uzliek nodokli, ir:

a) prešu piegāžu un pakalpojumu sniegšanas gadījumā – viss, kas veido atlīdzību par preces piegādi vai pakalpojuma sniegšanu, ieskaitot visas izmaksas un nodokļus, izņemot pašu pievienotās vērtības nodokli”.

6 Jādzienš “atlīdzība” šīs direktīvas A pielikuma 13. punktā bija definēts šādi:

“[..] viss, kas kā atlīdzība tiek saņemts par prešu piegādi vai pakalpojumu sniegšanu, tostarp papildizdevumi (iesaiņošana, transportēšana, apdrošināšana u.tml.), proti, ne vien saņemtais summas, bet, piemēram, arī apmaiņas cēlā saņemto prešu vērtība [..].”

7 Padomes 1977. gada 17. maija Sestās direktīvas 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopējā pievienotās vērtības nodokļa sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV L 145, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Sestā direktīva”), ar kuru, sākot no 1978. gada, tika aizstāta Otrā direktīva, 11. panta A daļa – ciktāl tam ir nozīme attiecībā uz šobrīd izskatāmo lietu – bija noteikts:

“1. Summa, kurai uzliek nodokli, ir:

a) prešu piegādei un pakalpojumu sniegšanai, izņemot b), c) un d) apakšpunktā minētos, visa summa, kas veido atlīdzību, kuru piegādātājs ir saņēmis vai kura tam jāsaņem no pircēja, klienta vai trešās personas par šādām piegādēm, ieskaitot subsīdijas, kas tieši saistītas ar šādu piegāžu

cenam;

[..]

3. Summa, kurai uzliek nodokli, neietver:

- a) cenu samazinājumu atlaižu veidā par iepriekšēju samaksu;
- b) cenu atlaides un rabatū, kas piešķirti klientam un iegrāmatoti piegādes brīdī;

[..].”

8 Sestās direktīvas 11. panta C daļas 1. punkts bija noteikts:

“Anulāšanas, atteikuma vai pilnīgas vai daļējas nemaksāšanas gadījumā vai arī ja cenu samazina pēc tam, kad notikusi piegāde, attiecīgi samazina summu, kurai uzliek nodokli, saskaņā ar noteikumiem, ko nosaka dalībvalstis.

Tomēr pilnīgas vai daļējas nemaksāšanas gadījumā dalībvalstis var atkāpties no šā noteikuma.”

Apvienotās Karalistes tiesības

9 Pamatlietas faktisko apstākļu rašanās laikā attiecīgais valsts tiesību noteikums bija *Finance Act 1972* [1972. gada Finanšu likuma] 10. panta 2. punkts, kurā bija noteikts:

“Ja piegāde tiek veikta par atlīdzību naudas izteiksmē, par tās vērtību jāuzskata apmērs, kas, pievienojot iekasājamo nodokli, ir vienlīdzīgs ar atlīdzību.”

10 *First-tier Tribunal (Tax Chamber)* norāda, ka valsts tiesību aktos nebija ietverti noteikumi, kuros būtu paredzēta piegādes vērtības samazināšana ar atpakaļejošu spēku, ņemot vērā cenas samazinājumu vai atlaides, kas tika piemērotas tikai pēc piegādes veikšanas.

11 Līdz 1978. gada 1. janvārim dalībvalstīm bija jāpielāgo “savas pašreizējās [PVN] sistēmas” Sestās direktīvas noteikumiem.

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

12 *Grattan* ir tādās PVN maksātāju grupas pārstāvis, kas sastāv no sabiedrībām, kuras pamatlietā aplūkotojā laikposmā bija sabiedrības, kas nodarbojas ar preču pārdošanu pa pastu (turpmāk tekstā – “sabiedrības”). Tās izmantoja pārstāvju pakalpojumu, kuri saņēma komisijas naudu, tostarp par pirkumiem, ko izdarījušas trešās personas (turpmāk tekstā – “trešo personu pirkumi”), kurām tie nosūtīja attiecīgās sabiedrības katalogus un kuras bija gala patērētāji (turpmāk tekstā – “netiešie klienti”). Pārstāvis nodeva netiešo klientu pasūtījumu, zvanot uz attiecīgās sabiedrības zvanu centru vai nosūtīja pasūtījuma veidlapu. Parasti pasūtītās preces tika piegādātas pārstāvim, lai tas šīs preces tālāk nodotu netiešajiem klientiem. Pārstāvis iekasēja no netiešajiem klientiem maksu par precēm un regulāri pārskaitīja to sabiedrībai, kas nodarbojas ar preču pārdošanu pa pastu.

13 Pārstāvji saņēma komisijas naudu 10 % apmērā no summas, ko tie bija pārskaitījuši attiecīgajai sabiedrībai gan par pašu izdarītajiem preču, kas ir ietvertas katalogā preču pasūtīšanai pa pastu, pirkumiem, gan par trešo personu pirkumiem. Komisijas nauda tika kreditēta sabiedrības grāmatvedībā šim nolīkam atvērtā kontā, un pārstāvis pēc tam varēja to saņemt dažādos veidos:

- p?rst?vis var?ja piepras?t t?s izmaksu bankas ?eka veid?;
- p?rst?vis var?ja izmantot kred?tu sava konta bilancei, lai samazin?tu nesamaks?to par?du sabiedr?bai par prec?m, ko vi?š ir nopircis no sabiedr?bas;
- p?rst?vis var?ja ar? izmantot kred?tu k? visu vai da??ju maks?jumu par jaunu pre?u ieg?di.

14 Gad?jum?, ja komisijas nauda tika sa?emta k? bankas ?eks vai k? kred?ts, lai samazin?tu p?rst?vja nesamaks?to par?du, tika uzskat?ts, ka komisijas nauda ir sa?emta “skaidr? naud?”. Ja t? tika piem?rota jaunu pre?u ieg?dei, tika uzskat?ts, ka komisijas nauda ir sa?emta “prec?s”. Str?ds iesniedz?jties? izskat?maj? liet? attiecas tikai uz t?m situ?cij?m, kad komisijas nauda tika sa?emta “skaidr? naud?”.

15 Sabiedr?bas samaks?ja PVN par pilno, katalog? nor?d?to cenu, tostarp par p?rst?vjiem samaks?t?s komisijas naudas summu. *Grattan* piepras?ja *Commissioners* atmaks?t PVN summas, kas atbilda šai komisijas naudai, jo t? esot uzskat?ma par atlaidi, ar kuru ir samazin?ta atl?dz?ba vai summa, kurai uzliek nodokli, par sabiedr?bu veiktaj?m pre?u pieg?d?m p?rst?vjiem. *Commissioners* ir atmaks?juši PVN, kas tika iekas?ts par šo komisijas naudu, iz?emot to komisijas naudu, kas tika sa?emta skaidr? naud? par trešo personu pirkumiem laikposm? no 1973. gada l?dz 1978. gada 1. janv?rim.

16 Iesniedz?jties? *Grattan* nor?d?ja, ka skaidr? naud? sa?emt? komisijas nauda par trešo personu pirkumiem bija t?s cenas samazin?jums, ko p?rst?vis maks?ja par prec?m, kuras tas nopirka no attiec?g?s sabiedr?bas (ja šo komisijas naudu sa??ma pieg?des laik?), vai atlaide (ja to sa??ma p?c tam, kad preces bija pieg?d?tas p?rst?vim). L?dz ar to atl?dz?ba vai summa, kurai uzliek nodokli, ir samazin?ma. Tas izrietot no Sest?s direkt?vas 11. panta C da?as 1. punkta un l?dz 1978. gadam – no Otr?s direkt?vas 8. panta a) punkta un A pielikuma 13. punkta, k? ar? jebkur? gad?jum? – no nodok?u neitralit?tes principa, kas past?v?ja jau pirms 1978. gada.

17 *Commissioners* ir nor?d?juši, ka Otraj? direkt?v? nebija noteikts, ka dal?bvalst?m ir j?paredz pas?kumi, nosakot summas, kurai uzliek nodokli, samazin?šanu ar atpaka?ejošu sp?ku p?c tam, kad attiec?g? pieg?de jau ir veikta, k? tas ir paredz?ts Sest?s direkt?vas 11. panta C da?as 1. punkt?. Turkl?t Otr?s direkt?vas 8. panta a) punkts neesot bijis pietiekami prec?zs, lai tam b?tu tieša iedarb?ba. *Commissioners* ir atzinuši, ka past?v attiec?gas atš?ir?bas starp komisijas naudu, kas tiek maks?ta par trešo personu pirkumiem, un komisijas naudu, kas tiek maks?ta par pašu p?rst?vju, izmantojot pre?u p?rdošanas pa pastu katalogu, veiktajiem pirkumiem.

18 Š?dos apst?k?os *First-tier Tribunal (Tax Chamber)* nol?ma aptur?t tiesved?bu un uzdot Tiesai š?du prejudici?lu jaut?jumu:

“Vai attiec?b? uz laikposmu l?dz 1978. gada 1. janv?rim nodok?u maks?t?jam ir tiešas iedarb?bas ties?bas saska?? ar Otr?s direkt?vas 8. panta a) punktu un/vai nodok?u neitralit?tes un vienl?dz?gas attieksmes principiem uzskat?t, ka summa, kurai par pre?u pieg?d?m uzliek nodokli, v?l?k ir samazin?ma, ja p?c tam, kad ir notikusi š? pre?u pieg?de, pieg?des sa??m?js ir sa??mis pieg?d?t?ja kredit?jumu, kuru tad pieg?des sa??m?js p?c savas izv?les ir piepras?jis vai nu k? skaidras naudas izmaksu, vai k? kredit?jumu par pieg?d?t?jam maks?jam?m summ?m par jau veikt?m pre?u pieg?d?m sa??m?jam?”

Par prejudici?lo jaut?jumu

19 Ar savu jaut?jumu iesniedz?jtiesa b?t?b? v?las noskaidrot, vai Otr?s direkt?vas 8. panta a)

punkts ir interpretējams tādējādi, ka tas paredz nodokļu maksātājam tiesības uzskatīt, ka summa, kurai par prešu piegādi uzliek nodokli, vīlēt ir samazināma, ja pēc tam, kad ir notikusi šāda prešu piegāde, pērstāvis ir saņēmis piegādātāja kredītojumus, kuru viēš tad pēc savas izvēles ir pieprasījis vai nu kā skaidras naudas izmaksu, vai kā kredītojumu par piegādātāja maksājamo summām par jau veiktajām prešu piegādēm.

20 Lai atbildētu uz šo jautājumu, ir jāatgādina, ka Otrās direktīvas 8. panta a) punktā bija paredzēts, ka summa, kurai uzliek nodokli, “prešu piegāžu un pakalpojumu sniegšanas gadījumā ir viss, kas veido atlīdzību par preces piegādi vai pakalpojuma sniegšanu, ieskaitot visas izmaksas un nodokļus, izņemot pašu pievienotās vērtības nodokli”.

21 Šīs direktīvas 8. panta a) punktā izmantotais jēdziens “atlīdzība” tās A pielikuma 13. punktā ir definēts tādējādi, ka tas ietver “visu, kas kā atlīdzība tiek saņemts par prešu piegādi vai pakalpojumu sniegšanu, tostarp papildizdevumus (iesaiņošana, transportošana, apdrošināšana u.tml.), proti, ne vien saņemtais summas, bet, piemēram, arī apmaiņas veidā saņemto prešu vērtību”.

22 Jāatgādina, ka jēdziens “atlīdzība” ir ietverts Savienības tiesību normā, kas tās izpratnes un piemērošanas jomas noteikšanai nenorāda uz dalībvalstu tiesībām. No tā izriet, ka šā jēdziena interpretācija principā nav atstāta katras dalībvalsts ziņā. Šai atlīdzībai ir subjektīva vērtība, jo summa, kurai uzliek nodokli, pakalpojumu sniegšanas gadījumā ir faktiski saņemta atlīdzība, nevis saskaņā ar objektīviem kritērijiem noteikta vērtība (1981. gada 5. februāra spriedums lietā 154/80 *Coöperatieve Aardappelenbewaarplaats, Recueil*, 445. lpp., 9. un 13. punkts).

23 Lai noteiktu, vai Otrās direktīvas 8. panta a) punktā ir paredzēts dalībvalstu pienākums atļaut grozīt šo atlīdzību un līdz ar to – veikt summas, kurai uzliek nodokli, koriģēšanu pēc nodokļa iekasējamās gadījuma iestāšanās, ir jāizvērtē arī tie šīs direktīvas noteikumi, kuri attiecas uz PVN aprēķināšanu, deklarāšanu un samaksu. Summas, kurai uzliek nodokli, noteikšanas priekšnosacījums būtībā ir atlīdzība un nodokļa iekasējamās gadījuma iestāšanās.

24 Šajā ziņā ir jānorāda, ka Otrās direktīvas 5. panta 5. punktā bija paredzēts, ka “nodokļa iekasējamās gadījums iestājas tad, kad faktiski ir veikta prešu piegāde”. Šajā noteikumā izmantotais izteiciens “nodokļa iekasējamās gadījums” šīs direktīvas A pielikuma 8. punktā bija definēts kā “nodokļa parāda rašanās”.

25 Jākonstatē, ka nevienā no Otrās direktīvas noteikumiem nebija paredzēta nodokļa iekasējamās gadījuma vērtība noteikšana vai tā atlikšana jebkādā citā veidā. Šajā direktīvā turklāt nav ietverts neviens noteikums, kurā būtu paredzēta nodokļa parāda, kas jau ir radies, grozīšana.

26 Šādos apstākļos ir jāsecina, kā savu secinājumu 41. punktā ir norādījusi arī ģenerālvokāle, ka atbilstoši itāļu Otrās direktīvas 5. panta 5. punktam nodokļu maksātāja nodokļa parāds tādējādi ir tādā apmērā, kāds rodas no summas, kurai uzliek nodokli un kura ir jānosaka piegādes brīdī.

27 Līdz ar to ir jānorāda, ka nedz Otrās direktīvas 8. panta a) punktu, nedz jebkuru citu šīs direktīvas pantu nevar interpretēt tādējādi, ka tajā būtu prasīts atļaut veikt summas, kurai uzliek nodokli, vai vērtējamā nodokļa koriģēšanu pēc prešu piegādes veikšanas, kas ir uzskatāma par nodokļa iekasējamās gadījuma iestāšanās brīdi.

28 Turpinājumā, runājot par nodokļu neitralitātes principu, ir jāatgādina, ka šis princips, kas ir

kopējās PVN sistēmas pamatprincips, ir veids, kādā vienlīdzīgās attieksmes princips ir ticis pārnests uz PVN jomu (šajā ziņā skat. 2008. gada 10. aprīļa spriedumu lietā C-309/06 *Marks & Spencer*, Krājums, I-2283. lpp., 47. punkts). Šis princips it paši liedz attiecībā uz nodokļu maksātājiem atšķirīgi izvērtēt līdzīgus pakalpojumus, starp kuriem pastāv konkurence (šajā ziņā skat. 2006. gada 27. aprīļa spriedumu apvienotajā lietā C-443/04 un C-444/04 *Solleveld un van den Hout-van Eijnsbergen*, Krājums, I-3617. lpp., 39. punkts un tajā minētā judikatūra).

29 Nodokļu neitralitātes princips nav primāro tiesību noteikums, kas pats par sevi ļauj noteikt summu, kurai uzliek nodokli, Otrās direktīvas 8. panta a) punkta izpratnē (šajā ziņā skat. 2012. gada 15. novembra spriedumu lietā C-174/11 *Zimmermann*, 50. punkts un tajā minētā judikatūra). Tas arī neļauj kompensēt to, ka Otrajā direktīvā nav ietverts neviens Sestās direktīvas 11. panta C daļas 1. punktam pielīdzināms noteikums.

30 Saskaņā ar otru šā paša principa nozīmi nodokļu pārvērdes iekasājuma PVN summai ir precīzi jāatbilst summai, kas kā PVN norādīta rēķinā un ko gala patērētājs samaksājis nodokļu maksātājam (2008. gada 10. jūlija spriedums lietā C-484/06 *Koninklijke Ahold*, Krājums, I-5097. lpp., 36. punkts un tajā minētā judikatūra).

31 Pamatlietā no Tiesai iesniegtajiem lietās materiāliem izriet, ka netiešajam klientam kā preču gala patērētājam bija jāsamaksā katalogā norādītā cena par precēm, kuras tas iegādājās, un tas nesaņēma komisijas naudu no sabiedrības. Būtībā bija paredzēts, ka šā komisijas nauda tiek izmaksāta pārdevim, nevis netiešajam klientam. Šādos apstākļos un saskaņā ar iepriekšējā punktā atgādinajiem principiem ir jāsecina, ka atlīdzība par preču piegādi atbilda kopējai nesamazinātajai katalogā norādītajai cenai un ka summu, kurai uzliek nodokli, līdz ar to veidoja šā cena.

32 Tāpat ir jāizskata *Grattan* arguments, saskaņā ar kuru būtu kādā veidā jānosīta pirms 1978. gada 1. janvāra pastāvīgo situāciju un pēc šā datuma pastāvīgo situāciju, ciktāl, veicot šādu nosīšanu, netiktu ieviesta pārmaiņu PVN sistēmas turpinātība.

33 Šajā ziņā ir jāuzsver, tāpat kā to savu secinājumu 49. un 50. punktā ir izdarījis ģenerāladvokāts, ka Otrās un Sestās direktīvas saskaņošanas pakāpe nav salīdzināma. It paši kopējās PVN sistēmas princips, kas tika ieviests ar Padomes 1967. gada 11. aprīļa Pirmo direktīvu 67/227/EEK par dalībvalstu tiesību aktu par apgrozījuma nodokļiem saskaņošanu (OV L 71, 1301. lpp.), daudzējādā ziņā vēl neietvērta izsmērēšu tiesisko regulējumu, un it paši tajā nebija noteikta vienota nodokļu bāze.

34 Kā Tiesa ir norādījusi 1982. gada 5. maija sprieduma lietā 15/81 *Schul Douane Expéditeur (Recueil, 1409. lpp.)* 12. punktā, ar Sesto direktīvu tika saskaņoti nodokļa iekasājuma gadījuma un nodokļa iekasājuma jēdzieni un veikta nodokļu bāzes saskaņošana.

35 Tieši šādā kontekstā Savienības likumdevējs pieņēma Sestās direktīvas 11. panta C daļas 1. punktu, kurā ir paredzēts dalībvalstu pienākums noteikt nosacījumu, kādos summa, kurai uzliek nodokli, vēlāk ir samazināma. Šajā noteikumā principā ir paredzēts dalībvalstu pienākums samazināt summu, kurai uzliek nodokli, ikreiz, kad pēc kāda darījuma noslēgšanas nodokļu maksātājs nav saņēmis visu atlīdzību vai daļu no tās (skat. 1997. gada 3. jūlija spriedumu lietā C-330/95 *Goldsmiths, Recueil, I-3801. lpp., 16.–18. punkts*, un 2001. gada 29. maija spriedumu lietā C-86/99 *Freemans, Recueil, I-4167. lpp., 33. punkts*).

36 Kā izriet no šā sprieduma 25.–27. punkta, Otrajā direktīvā nebija ietverts šim noteikumam līdzvērtīgs noteikums. Turklāt tas, ka Eiropas Savienības Padome ir pieņēmusi Sestās direktīvas 11. panta C daļas 1. punktu papildus 11. panta A daļai, apstiprina interpretāciju, atbilstoši kurai šā 11. panta C daļa nebija ietverta Sestās direktīvas 11. panta A daļā vai pirms

tam – Otrās direktīvas 8. panta a) punkts.

37 Ēmot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Otrās direktīvas 8. panta a) punkts ir interpretējams tādējādi, ka tas neparedz nodokļu maksātājam tiesības uzskatīt, ka summa, kurai par preču piegādi uzliek nodokli, vālk ir samazināma, ja pēc tam, kad ir notikusi šā preču piegāde, pērstāvis ir saņēmis piegādātāja kredītojumu, kuru viš tad pēc savas izvēles ir pieprasījis vai nu kā skaidras naudas izmaksu, vai kā kredītojumu par piegādātāja maksājām summām par jau veiktajām preču piegādām.

Par tiesāšanās izdevumiem

38 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šā tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzātā, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēti lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

Padomes 1967. gada 11. aprīlā Otrās direktīvas 67/228/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopīgās pievienotās vērtības nodokļu sistēmas struktūra un piemērošanas kārtība, 8. panta a) punkts ir interpretējams tādējādi, ka tas neparedz nodokļu maksātājam tiesības uzskatīt, ka summa, kurai par preču piegādi uzliek nodokli, vālk ir samazināma, ja pēc tam, kad ir notikusi šā preču piegāde, pērstāvis ir saņēmis piegādātāja kredītojumu, kuru viš tad pēc savas izvēles ir pieprasījis vai nu kā skaidras naudas izmaksu, vai kā kredītojumu par piegādātāja maksājām summām par jau veiktajām preču piegādām.

[Paraksti]

* Tiesvedības valoda – angļu.